

Talan väckt den 18 september 2008 – Bank Melli Iran mot Europeiska unionens råd

(Mål T-390/08)

(2008/C 272/94)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (ombud: advokaten L. Defalque)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten ska

- ogiltigförklara punkt 4 i avsnitt B i bilagan till rådets beslut 2008/475/EG av den 23 juni 2008 om restriktiva åtgärder mot Iran, till den del detta är tillämpligt på Bank Melli Iran samt dess dotterbolag och kontor,
- i andra hand med stöd av artikel 241 EG förordna att artiklarna 15.2 och 7.2 i rådets förordning nr 423/2007 av den 19 april 2007 inte är tillämpliga i förevarande tvist,
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler.

Grunder och huvudargument

I förevarande mål har sökanden yrkat ogiltigförklaring av rådets beslut 2008/475/EG av den 23 juni 2008 om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran ⁽¹⁾ i den del sökanden upptas i förteckningen över enskilda och juridiska personer, enheter och organ vars tillgångar och ekonomiska resurser är frysta enligt denna bestämmelse.

Till stöd för sin talan har sökanden åberopat sju grunder avseende följande:

- Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i EG-fördraget, rättsregler avseende dess tillämpning, maktmissbruk och underlåtelse att iaktta artikel 7.2 i gemensam ståndpunkt 2007/140/GUSP ⁽²⁾. Det angripna beslutet antogs utan hänsyn till den bestämmelse om enhällighet som föreskrivs i artikel 7.2 i gemensam ståndpunkt 2007/140/GUSP.
- Alternativt en invändning om att artikel 15.2 i förordning nr 423/2007 är rättsstridig, eftersom den innehåller en föreskrift om kvalificerad majoritet.
- Åsidosättande av principen om likabehandling, eftersom rådet införde frysning av sökandens tillgångar och ekonomiska resurser, men inte vidtog denna åtgärd mot andra iranska banker som befann sig i en identisk situation.

— Åsidosättande av proportionalitetsprincipen, eftersom rådet införde frysning av sökandens tillgångar och ekonomiska resurser trots att staterna i Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1803 (2008) endast uppmanades att vara vaksamma på verksamhet mellan de ekonomiska institutioner som fanns inom deras territorier och iranska banker, däribland sökanden.

— Åsidosättande av rätten till försvar, av rätten att yttra sig och rätten till effektiv domstolsprövning, eftersom i) staterna i resolution 1803 (2008) endast uppmanades att vara vaksamma och ii) sökanden inte avsågs i tidigare resolutioner från Förenta nationernas säkerhetsråd (resolutionerna 1737 (2006) och 1747 (2007)). Dessutom meddelades sökanden inte vilka omständigheter som anförts mot denna.

— Åsidosättande av den grundläggande rätten till respekt för egendom.

— Åsidosättande av artikel 15.3 i förordning nr 423/2007, eftersom rådet borde ha angett individuella och specifika skäl för beslutet med hänsyn till skyldigheten att vara vaksam enligt resolution 1803 (2008) och behandlingen av andra iranska banker.

— Åsidosättande av gemenskapernas behörighet, eftersom frysningen av sökandens tillgångar och ekonomiska resurser utgör en närmast straffrättslig sanktionsåtgärd och detta så mycket mer som det i förevarande fall inte är fråga om införande av en resolution som antagits av Förenta nationernas säkerhetsråd. Denna frysningsåtgärd föreskrivs nämligen inte i resolution 1803 (2008).

⁽¹⁾ EUT L 163, s. 29.

⁽²⁾ Rådets gemensamma ståndpunkt 2007/140/GUSP av den 27 februari 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 61, 28.2.2007, s. 49).

Förstainstansrättens beslut av den 2 september 2008 – Hamdi mot rådet

(Mål T-75/07 och T-363/07) ⁽¹⁾

(2008/C 272/95)

Rättegångsspråk: nederländska

Ordföranden på andra avdelningen har förordnat om avskrivning av målet.

⁽¹⁾ EGT C 117, 26.5.2007.